

hvem Barnefaderen er, saa er Barnet fattigvæsenets, uagtet der kunde leve en Fader, der havde mere end godt Raad til at bidrage til Barnets nødvendige Underhold. Jeg skal derfor fremdeles anbefale Mindretallets Forslag.

Skrøder: Efter de Bemærkninger, der ere faldne, nærer jeg adskillig Tvivl om, at disse Endringsforslag ville blive vedtagne, og jeg kan ikke sige Andet end, at hvad der er indvendt mod deres Form og saa har gjort Indtryk paa mig, saa at jeg kunde have ønsket, at Ordføreren for Mindretallet havde taget Forslagene tilbage. Han mener nu, at de skulle fastholdes, og jeg vilde saa gjerne sige, at hvad der i de Forslag særlig har tiltalt mig, det er navnlig den nye § 5, at det uægte Barn skulde have Ret til at bære sin Faders Navn. Det er en Betragtning, som er bleven fremsat — og jeg synes med god Grund, — at der er en Ubillighed i vor Lovgivning, naar en Kvinde skal give sit Barn Faderens Navn, hver Gang Barnet er avlet i Tugt og Ære, men i det Dieblit, Barnet er avlet paa en saadan Maade, saa at det ikke er i Tugt og Ære, skal Barnet bære hendes Navn, skjøndt Faderen dog aabenbart er ligesaa skyldig i den Tort, der er tilføjet dette Barn, der er kommet ind i Verden, som hun er. Der kan dog ikke være Tale om, at denne Bestemmelse skulde træde i Kraft i andre Tilfælde, end hvor det fuldstændig er konstateret, hvem der er Barnefaderen, men i saadanne Tilfælde synes jeg rigtignok, at den Skam, der følger med, at han er Fader til det Barn, tilkommer det ham at bære, og det er en Ret for Barnet at kunne bære sin Faders Navn. — Hvad den nye § 6 angaar, som jeg altsaa heller ikke venter vedtaget, skjøndt den vel gjerne kunde gaa for sig, vil jeg henstille til det høitærede Things Overvejelse, om man ikke ved den Indretning, som er knyttet til den kongelige Fødsels- og Pleiestiftelse, begaar en Uret i flere Retninger, for det Første mod det Barn, der gaar ud i Verden uden at vide, hvem der er dets Fader, og hvem der er dets Moder. Jeg har oplevet Tilfælde af den Slags, og jeg er vis paa, at de Tilfælde kunne nævnes i stort Tal, at et Barn, som paa den Maade er stillet i Verden uden at kjende sine Forældre, vil leve i en Række fantastisk Forestillinger om, hvem disse Forældre ere, vil foretage Undersøgelser, vil spørge sig for og søge at faae Rede derpaa og vil i Reglen drømme sig selv som et Barn af høitstillede Personer, og den Uro, som paa den Maade er kommen ind i det

Menneskeliv, er bleven afgjørende for hele dets Fremtid. For mig staar det som et Spørgsmaal, om Staten har Ret til at lægge et saadant Nag paa det enkelte Individ skulbre, et Nag, som, naar det kommer til Stykket, egentlig paalægges det ikke saa meget af Hensyn til Moderen eller det enkelte Individ, som der kunde falde en Skygge paa, men vistnok i Reglen af Hensyn til Slægten, der ikke vil bære den Skam, at en af dem, der høre til den, er kommen i det Tilfælde. Altsaa er det for det Første en Uret, der begaas mod det Barn, der voger op og skal staa i Verden uden Fader og uden Moder, og dernæst i mine Dine en Uret, der begaas mod den Moder, som fristes til at frakjende sig Forholdet til sit Barn. Om den stakkels Kvinde, som er kommen i et Forhold af den Bestaffenhed, tør man vist i de fleste Tilfælde sige, at det vilde være det Bedste for hende — jeg tænker navnlig paa en stakkels, forført Kvinde, hvem noget Saadant første Gang er kommet over — at Samfundet vilde kunne gjøre hende den bedste Tjeneste, naar den gjør det muligt for hende at være Moder for sit Barn. Der blev under denne Sags forrige Behandling henvist til en svensk Forfatter. Maa jeg gjøre opmærksom paa, at der er udkommet en fortræffelig Bog af en norsk Forfatter, hvori det Spørgsmaal er taget op og skildret paa en gribende Maade, hvorledes en stakkels Kvinde, som er bleven stilt fra sit Barn, for at Familien Ære kunde blive bevaret, lygnede hen og tilsidst tog sin Død derover. Der er ingen Tvivl om, at det, der er ført frem paa den Maade, har sin almengyldige Sandhed, og at i mange saadanne Tilfælde vil Kvindens Fremtid bero paa, at hun bliver sat i en saadan Stilling, at hun kan være Moder for sit Barn. Der som vi ikke havde disse gamle Fødselsstuer paa den kongelige Fødselsstiftelse, vilde der endda være Raad for, hvis Familien ikke kunde bære det, at faae hende fjærnet til et fremmed Land eller til en Afkrog af Landet. Der er dog heldigvis menneskefærlige Følelser rundt omkring, som ville tage sig af saadanne Kvinder, og der kunde hun faae Leilighed til virkelig at være Moder for sit Barn eller i alt Fald betænke sig paa, om hun ikke senere kunde tage sig af Barnet, medens det nu gjerne gaar saaledes, at naar Barnet er født paa Fødsels- og Pleiestiftelsen, er dermed det Spørgsmaal en Gang for alle afgjort. Endelig er der foruden den Uret, som jeg mener, at Samfundet begaar mod Barnet og mod hende, hvis Nedring det kan være at være Moder for Barnet,